

Lenka Nováková

Datum narození: 20.6. 1953

Místo narození: Ostrava

Lenka Nováková se narodila v červnu 1953 v Ostravě. Její rodina byla antikomunistická. Maminka pocházela z živnostnické rodiny a tatínek byl právník. Ani jeden z nich však nikdy nebyl ve straně a komunistickému režimu byli spíše trnem v oku.

S rodinou často jezdila do Polska, protože bydleli blízko hranic. Jezdili tam převážně za nákupy a na filmy, protože v té době tam panovala uvolněnější atmosféra.

V létě 1968 končila základní školu s vysvědčením se samými jedničkami a již byla přijata na tehdejší vyhlášené ostravské gymnázium doktora Šmerala. Díky uvolněnější atmosféře v první polovině roku 1968 s rodinou procestovala několik zemí Východního bloku. Byli v Bulharsku, Rumunsku, Maďarsku a na konec srpna měli naplánovaný třídní výlet do Vídně. Ten se jim ještě podařilo uskutečnit, ale vraceli se v noci z 20. na 21. srpna a nad hlavami jim létala letadla. Tehdy ještě netušili, o co se jedná. Až druhý den ráno ji máma probudila se slovy „Je válka“.

V té době bylo jejím největším přáním mít nějaké věci ze západu, protože její spolužačka měla tátu v Americe a ten jí posílal bony, za které si vždycky koupila něco v Tuzexu.

Její první ročník na gymnáziu ještě nebyl příliš poznamenán politickými změnami. Mnoho jejích kantorů nesouhlasilo s okupací a vyjadřovalo studentům podporu. V průběhu roku 1969 však téměř polovina profesorů musela kvůli zmíněnému nesouhlasu ze školy odejít.

V roce 1969 ještě byla s rodinou v Miláně na pozvání jedné známé, kterou poznali o rok dříve na dovolené v Rumunsku. Zde poprvé uviděla západní obchoďák a byla z toho úplně v šoku.

Právě od této známé z Itálie dostali její rodiče nabídku, že jim pomůže sehnat ubytování i práci a že zde mohou zůstat. Celá rodina toto rozhodnutí dlouho promýšlela, ale nakonec se rozhodla, že se kvůli prarodičům vrátí zpátky do Československa.

Po absolvování gymnázia se rozhodovala, co bude studovat dál. Její vysněnou vysokou školou byla žurnalistika, ale vzhledem době a postavení její rodiny to nebylo možné, a tak se rozhodla jít na ekonomku. Během studií byl život v komunistickém

Československu podle jejích slov snesitelný, ale pak musela nastoupit do práce a celá situace jí začala vadit ještě víc.

V létě 1977 se spolužáky jeli na dva týdny do zahraničí. Projeli Dánsko, NDR a pak se zastavili i v Holandsku u jejího strýce, který již dříve emigroval. Ona sama byla ještě před odjezdem rozhodnutá, že u svého strýce zůstane a domů už se nevrátí. Tak se i stalo a nějakou dobu u něj přebývala, ale po rozhovoru s otcem se vrátila zpátky a od té doby už byla pro režim potencionální emigrantkou a nikam cestovat nemohla.

Jak sama říká, zachránilo ji to, že byla žena, a tak se rozhodla utéct před režimem na mateřskou a většinu 80. let strávila doma s dětmi.

Po revoluci začala hodně cestovat, jak s rodinou, tak s přáteli. Snaží se, aby se žilo svobodně a ve volném čase, když zrovna neučí na vysoké škole, dělá kurzy v domově důchodců. Věří, že vzdělání a všeobecný rozhled jsou největším nepřítelem totalitních režimů.